

Рис. 5.24. Теоретична, „идеална“ графика на затихващите честоти.

при обработката на големи исторически текстове, със значителен запас от имена можем да разглеждаме само „елементарните имена“, разбивайки редките пълни имена на отделни съставлящи ги думи.

Да разгледаме групата от ВСИЧКИ имена, които се появяват в текста в „глава – поколение“ с номер Q . Наричаме условно тези имена Q -имена, а съответстващите им персонажи Q -персонажи. Броят на ВСИЧКИ цитирания, с повторенията, на ВСИЧКИ тези имена в дадена „глава“ да означим с $K(Q, Q)$. След това преброяваме колко пъти са споменати тези имена в „глава“ с номер T . Означаваме полученото число с $K(Q, T)$. Ако едно и също име се споменава няколко пъти, т.е. с кратност, преброяваме ВСИЧКИ тези споменавания. Да построим графиката, като на абсцисната ос нанасяме номерата на „главите“, а по ординатната ос – числата $K(Q, T)$, където Q е фиксирано, а T се изменя. За всяко Q , получаваме една графика. Тогава принципът за затихване на честотите се формулира така:

При хронологично правилна номерация на „главите – поколение“, всяка графика $K(Q, T)$ трябва да има следния вид. ВЛЯВО ОТ ТОЧКАТА Q ГРАФИКАТА Е РАВНА НА НУЛА, В ТОЧКА Q ИМАМЕ – АБСОЛЮТЕН МАКСИМУМ, ПОСЛЕ ГРАФИКАТА ПОСТЕПЕННО НАМАЛЯВА, ПОВЕЧЕ ИЛИ ПО МАЛКО ЗАТИХВА, рис. 5.24.

Графиката на рис. 5.24 наричаме идеална. Формулираният принцип трябва да бъде проверен експериментално. Ако той е верен и ако „главите“ в летописите са наредени хронологически правилно, то всичките експериментални графики трябва да бъдат близки до идеалната. Проведената експериментална проверка напълно потвърди принципа на затихване на честотите [904], [908]. Ще приведем няколко типични примери.

чим резервоара от всичките пълни имена в текста. Терминът „пълно“ ще пропускам умишлено, но постоянно ще го имаме предвид. Нещо повече, оказва се, че преобладаващите исторически имена са „прости“, т.е. състоят се от една дума. Затова